

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Καλλιτεχνική ψυχή

Της **ΚΟΡΥΝΑΣ ΜΑΝΤΑΓΑΡΗ**k.mantagari@realnews.gr

Παιδί μεταναστών από τη βόρεια Ελλάδα, ο **Γιώργος Εγγονίδης** δεν εγκατέλειψε ποτέ το πάθος του για τη ζωγραφική και κατάφερε να ξεχωρίσει στην καλλιτεχνική σκηνή του Αμβούργου. Εχοντας πλέον το στελιέ του στο ξενοδοχείο «Gastwerk», έχει κερδίσει το φιλότεχνο κοινό της Γερμανίας και όχι μόνο, με τα έργα του να κοσμούν ιδιωτικές συλλογές σε Ευρώπη, ΗΠΑ και Μέση Ανατολή. Λίγες ημέρες πριν παντρευτεί την αγαπημένη του **Φελίτσια**, ο Γ. Εγγονίδης μιλά στη **Realnews** για την αγάπη του για την τέχνη, που την έκανε επάγγελμα, αλλά και για την πρώτη του έκθεση στην Ελλάδα.

Με την απλότητα και την αμεσότητα που τον διακρίνει, ο Γ. Εγγονίδης θυμάται την πορεία του και μιλά για την ενασχόλησή του με τη ζωγραφική. «Βρίσκομαι στη Γερμανία από το 1983. Ήμουν έξι χρόνια στη Στουτγκάρδη και το 1989 ήρθα στο Αμβούργο. Επειδή δεν γνώριζα κόσμο, δούλευα ως σερβιτόρος και παράλληλα ξεκίνησα το κόμπι μου, που ήταν η ζωγραφική. Επαγγελματικά ασχολούμαι από το 1996. Ξεκίνησα αρχικά να δουλεύω ως σερβιτόρος και τον υπόλοιπο χρόνο της ημέρας τον αφιέρωνα στη ζωγραφική. Εφτασα στο σημείο να δουλεύω τρεις ημέρες ως σερβιτόρος και τέσσερις να ασχολούμαι με τη ζωγραφική. Πλέον έχουν περάσει 28 χρόνια», σημειώνει.

Μαθήματα ζωγραφικής δίπλα στο κύμα

Αυτοδίδακτος στη ζωγραφική, ο Γ. Εγγονίδης θυμάται τον άνθρωπο που ξετύλιξε το νήμα της δημιουργίας και αποτελεί για εκείνον τον πρώτο του μέντορα. «Πριν φύγω για τη Γερμανία, στο χωριό Κορινό Πιερίας, απ' όπου κατάγομαι, είχαμε έναν παππού που ζωγράφιζε πινακίδες. Πήγαινε στην παραλία και ζωγράφιζε. Παιδί τότε, με την παρέα μου παίζαμε μπάλα στην παραλία και θυμάμαι ότι άφηνα τους φίλους μου και πήγαινα στον παππού και τον παρακολουθούσα. Στην αρχή με έδιωχνε, γιατί ζωγράφιζε με λάδι караβάκια, θαλασσογραφίες και φοβόταν μην του λερώσω με την άμμο τους πίνακες. Μέχρι που κατάλαβε ότι δεν ήθελα να παίξω και για να έχει ψυχία μου έδινε κι εμένα χρώματα και κάτι... μουτζούρωνα. Τον Φεβρουάριο του '83, ο πατέρας μου, που δούλευε ήδη στη Γερμανία, ήρθε και πήρε όλη την οικογένεια για να μείνουμε μόνιμα εκεί. Όταν επέστρεψα στον Κορινό, το καλοκαίρι του 1984, με το που έφτασα στο χωριό, κα-

“Μέσα από τα μάτια μου, βγαίνει η Ελλάδα”

Ο Έλληνας ζωγράφος **Γιώργος Εγγονίδης**, που κατάφερε να ξεχωρίσει στην καλλιτεχνική σκηνή του Αμβούργου, με τα έργα του να ταξιδεύουν σε όλο τον κόσμο, ξετυλίγει στην «R» την ενδιαφέρουσα πορεία του

τευθειάν πήγα στο σπίτι του παππού. Η γυναίκα του μου είπε ότι ο παππούς είχε πεθάνει, αλλά μου είχε αφήσει ένα δωράκι. Αυτό το δωράκι ήταν ένας πίνακας με έναν ζωγράφο στην παραλία και ένα μικρό παιδάκι δίπλα του. Από τότε ένιωσα ότι αυτό που μου άφησε αυτός ο άνθρωπος όφειλα να το συνεχίσω. Αυτόν τον πίνακα τον έχω στο σπίτι μου στον Κορινό. Για μένα ήταν σαν να μου άφησε αυτός ο άνθρωπος ολόκληρο βιβλίο, σαν να μου μίλησε μέσα από αυτό του το έργο», λέει.

Έργα του σε όλο το Αμβούργο

Μόνιμος κάτοικος Αμβούργου, ο Γ. Εγγονίδης νιώθει ότι οι κάτοικοι της πόλης αυτής τον αγάπησαν πραγματικά και τον σπί-

ριξαν. «Νιώθω πολύ τυχερός, οι Γερμανοί με αγάπησαν. Το Αμβούργο έχει πολλά ψηλοτάβανα νεοκλασικά σπίτια και εδώ ο κόσμος δεν βάζει στα παράθυρά του στέρνα και κουρτίνες. Τα περισσότερα έργα μου τα παραδίδω εγώ στα σπίτια των αγοραστών και τα τοποθετώ στον τοίχο. Αν κάνω μια βόλτα με το αυτοκίνητό μου, μπορώ να δω μέσα σε αρκετά σπίτια έργα μου. Τα έργα αυτά είναι παιδιά μου και συνηθίζω να λέω πως στο Αμβούργο έχω 700 παιδιά και οι φίλοι μου γελούν. Ακόμα και σήμερα, τη ζωγραφική εξακολουθώ να την αντιμετωπίζω και να της συμπεριφέρομαι σαν να είναι για μένα κόμπι. Γιατί, αν το δω επαγγελματικά, ίσως να με χαλάσει. Και, τελικά, αυτό είναι που αρέσει και στον κόσμο που αγαπά και αγοράζει τα έργα μου», αναφέρει ο γνωστός ζωγράφος.

Η αγάπη του για την Ελλάδα, με τα πλούσια χρώματά της, είναι αυτή που τον έκανε να ξεχωρίσει. «Αυτό που αγαπώ πολύ είναι το μεγάλο μέγεθος στα έργα μου και το αφαιρετικό. Είμαι Έλληνας και, μέσα από τα μάτια μου, βγαίνει η Ελλάδα. Επιλέγω την παλέτα των χρωμάτων με τα οποία έχω μεγαλώσει. Το πορτοκαλί, που χρησιμοποιώ με μεγάλη συχνότητα στους πίνακές μου, βγαίνει μέσα από το ελληνικό πλιοβασίλεμα, που αγαπώ πολύ. Τα χρώματά μου, αν και είναι δυνατά, έχουν μέσα τους αγάπη και αρμονία, φως και θετική ενέργεια. Αυτό είναι που τα κάνει ιδιαίτερα αγαπητά στη Γερμανία. Αν χρησιμοποιούσα τα χρώματα του τόπου στον οποίο ζω, τα έργα μου θα ήταν σκουρόχρωμα. Επειδή το κόμπι μου έγινε τελικά επάγγελμα, πάντα βρίσκω κάτι που γίνεται το κόμπι μου. Κάπως έτσι ξεκίνησε η ενασχόλησή μου με τη φωτογραφία, αλλά τελικά προχώρησα και με τη φωτογραφία επαγγελματικά. Ακόμα και σήμερα χρησιμοποιώ τη ζωγραφική για να με ξεκουράζει και έτσι θέλω να